

[Nissen.]

Forslag, for det er jo ikke ligegyldigt, hvem der fører Tilsyn med Skolen, og hvem der styrer Skolen. Men der er jo mange forskellige Meninger om det og mange forskellige Synspunkter med Hensyn til det. Det foreliggende Forslag gaar i det væsentlige ud paa at befri Skolen for snærende Baand. Jeg vil hævde, at det ikke alene er Skolen, der er tænkt paa, naar de snærende Baand skal skaffes til Side, nej, det er ogsaa et Præste- og Lærerspørgsmaal, og det har staaet paa i Aaringer.

Det er egentlig et gammelt Spørgsmaal. Lærerne har i lange Tider været utilfredse med det gejstlige Tilsyn. De har sagt: Hvorfor skal denne herske over os? Præsterne vil jo ikke have Lærerne til at herske over sig, hvorfor skal vi saa have Præsten til at herske over os? Det er et gammelt Spørgsmaal, jeg kender det baade fra det danske Styre og ogsaa fra, da vi var under tysk Styre, og det er et Spørgsmaal, der bunder dybt. Men det er ikke rigtigt at se saadan paa det, for dermed gør man hele Spørgsmaalet til et personligt Spørgsmaal i Stedet for at se paa det rent saglige, det, der ligger meget dybere.

Man siger nu, at det er rigtigst og bedst og naturligst, at Ansvaret bliver lagt over paa Hjemmene, det er dog Hjemmene, der i første Omgang skal have Ansvaret for deres Børn, og som derfor bør have Tilsynet med Skolen og med dens Styrelse. Og jeg skal være den sidste til at benægte det, der er meget ret og rigtigt i det. Men hvorfor skal man nu være rent teoretisk indstillet paa det Omraade? Teori og Praksis skal altid følges ad; naar de skilles fra hinanden, gaar man altid vild af Vejen, og det mener jeg, man har gjort her. Her skiller man Teori og Praksis ad. Man har stirret sig blind paa det, at det er nu det rigtigste og bedste og naturligste, at Hjemmene faar Ansvaret for Skolens Tilsyn og Styrelse, men man ser ikke paa det rent praktisk, paa Følgerne deraf.

Jeg siger, jeg skal være den sidste til at benægte, at det kunde være rigtigt, men lad os nu se reelt paa det. Naar vi ser ud over vort Land, ud over Sognene, saa er der dog ingen i dette høje Ting, der vil benægte, at der er mange Hjem, der slet ikke er kvalificerede til det; det vil være en Belastning for disse Hjem, en Belastning, som ligger over Evne, de magter simpelt hen ikke den Ting. Der er andre Hjem, der godt kan magte det, men, som sagt, vi maa have det hele med.

Det kan jo ikke nytte noget, at vi

laver en Lov, der passer for enkelte Hjem, men som ikke passer for alle Hjem, og jeg vil dog hævde trods alt, at selv om der er mange Hjem, der er kvalificerede til at føre Tilsyn og være med i Skolens Styrelse, saa er der ogsaa mange Hjem, der ikke er det. Og jeg vil hævde, at selv om der kan være meget at sige til Præsten, for det er der jo, Præster er jo heller ikke Engle, saa er det jo saadan, at de ifølge deres Kald og deres Stilling er dem, der er bedst kvalificerede til at føre Tilsyn med Religionsundervisningen i vor Folkeskole. Der er ingen Regel uden Undtagelser, det er der heller ikke paa dette Omraade, men i al Almindelighed er det saadan.

Og saa maa man heller ikke se bort fra, at det er et gammelt Baand, der klippes over, Baandet mellem Skolen og Kirken, og det er egentlig for mig det væsentligste og det dybeste. Man skiller de to Ting ad, der naturligt hører sammen, man skiller det gejstlige Embede fra Skoleembedet. Man gør det næsten umuligt for Præsten at føre Tilsyn med Religionsundervisningen i Folkeskolen, han, der dog paa et senere Tidspunkt skal tage Børnene og føre dem videre, konfirmere dem. Det er derfor ganske unaturligt at lave det saadan, og det er der ogsaa mange, der er klar over. Det ser man jo allerbedst ogsaa indenfor Venstrepartiet. Det er jo en dejlig Redelighed, der er der, den ene synes saadan, den anden saadan om den Ting. Det beviser allerbedst, at det er et meget vanskeligt Spørgsmaal, det er ikke saa ligetil at løse.

Ud fra disse Betragtninger vil jeg mene, at det var bedst at afholde sig fra at stemme om dette Lovforslag. Jeg kan ikke indse, at det betyder en Forbedring. Man vil bare, at der skal gøres noget, men det betyder egentlig ikke nogen Forbedring, det betyder ikke en Udvikling paa Skolens Omraade, det er ikke noget, der kan føres videre og hæve os, og om hvilket man kan sige: Nu fik vi endelig noget positivt, noget virkeligt, en Forbedring paa Skolens Omraade. Da jeg ikke kan se, og mange med mig ikke kan se, at noget saadant foreligger, gør vi bedst i at lade være med at stemme angaaende dette Lovforslag og lade dem have Ansvaret for det, der synes, det er godt.

Arnth Jensen: Ja, det er i Virkeligheden ganske overflødig at tage Ordet, fordi det er rene Gentagelser, som har lydt fra de foregaaende Talere. Men jeg vil dog